

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.40/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. év május hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A szexuális erőszak bűntette miatt terhelt ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 14.B.47/2022/88. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított szexuális erőszak bűntettének törvényhelyében a (3) bekezdés a) és b) pontját is feltünteti.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott 517.608,- (ötszáztizenhétezer-hatszáznyolc) forintot köteles az államnak megfizetni, míg az állam terhén maradó összeg 361.213,- (háromszázhatvanegyezer-kettőszáztizenhárom) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2023. november 8. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék hatályon kívül helyezés következtében megismételt eljárásban a 2023. november 8. napján kihirdetett 14.B.47/2022/88. számú ítéletével terhelt vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli, a Btk. 197. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő szexuális erőszak bűntettében.

[2] Ezért halmazati büntetésül 12 év szabadságvesztésre, minden olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban állna, végleges hatályú eltiltásra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 878.821,- forint bűnügyi költségből a vádlott 722.158,- forintot köteles az államnak megfizetni, míg 156.663,- forint bűnügyi költséget az állam visel.

[3] A törvényszék ítéletét a kihirdetését követően az ügyész tudomásul vette, a vádlott teljeskörű fellebbezést jelentett be, védője a tényállás téves megállapítása és a bűnösség megállapítása miatt felmentés érdekében élt fellebbezéssel.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.844/2023/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak és utalt arra, hogy a felülbírálat teljeskörű. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a perrendi szabályokat megtartotta, az eljárást a hatályon kívül helyező végzésében foglalt előírások szerint folytatta le.

[5] Megítélése szerint a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a beszerzett releváns bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó.

[6] Érvelése szerint a törvényszék kellő részletességgel mutatta be, hogy milyen bizonyítékokra alapította a vádlott bűnösségét, bizonyítékértékelő tevékenysége kifogástalan, melynek során indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Kiemelte, hogy a vádlott bűnössége a megismételt eljárásban kétséget kizáró módon bizonyítást nyert, a törvényszék mérlegelő tevékenysége a törvényi előírásoknak megfelelt, így az eltérő tényállást feltételező felmentésre irányuló fellebbezés a felülmérlegelés tilalma folytán nem vezethet eredményre.

[7] Álláspontja szerint a bűncselekmények minősítése is törvényes, azonban a megnevezésben fel kell hívni a többszörös minősülést megalapozó törvényhelyeket, ezért indítványozta

a
Btk. 197. § (3) bekezdés a) és b) pontjának feltüntetését is. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályban volt törvényi rendelkezéseket, mert a jelenlegi szabályozás a bűncselekményt súlyosabban rendeli büntetni, továbbá a vádlott feltételes szabadságra sem lenne bocsátható.

[8] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket feltárta és értékelte, melynek eredményeként helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, mert cselekményei a sértett személyiségében komoly károkat okozott és az elkövetési mód is kifejezetten durva, gátlástalan volt. Az elkövetés körülményei minden esetben a vádlott fokozott társadalomra veszélyességét mutatják, ezért a büntetés lényeges enyhítésére nem látott alapot.

[9] A foglalkozástól eltiltásra és közügyektől eltiltásra ítéletet, valamint e büntetés, illetve mellékbüntetés tartamát is törvényesnek találta, továbbá az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyába tartozó rendelkezéseket is hibamentesnek értékelte.

[10] Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet úgy változtassa meg, hogy a bűncselekmény törvényhelyében a Btk. 197. § (3) bekezdés a) és b) pontját is tüntesse fel, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt időtartamot a kiszabott szabadságvesztésbe számítsa be.

[11] A védő a Be. 584. § (6) bekezdésben foglalt kötelező rendelkezés ellenére a bejelentett fellebbezést nem indokolta írásban.

[12] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[13] A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést akként tartotta fenn, hogy elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában kérte védence felmentését. Álláspontja szerint a történeti tényállás teljes mértékben megalapozatlan, mert az alapját képező feljelentés megtételére védence nevelő anyavel megromlott kapcsolata miatt került sor. Kérte figyelembe venni, hogy a szakértők közötti ellentmondások tisztázása elmaradt, továbbá a sértettet sem lehetett kihallgatni a megismételt eljárásban, akinek a felkutatása érdekében az elsőfokú bíróság nem tett meg mindent. Meggyőződése szerint a hatályon kívül helyezett felmentő ítélet meghozatala óta egyetlen olyan körülmény sem merült fel, amely védence bűnösségét alapozná meg. Végezetül utalt arra, hogy amennyiben az ítéltábla egyetértene terhelt vádlott bűnösségére levont elsőbírói következtetéssel, abban az esetben a jelentős időmúlásra, a büntetlen előéletére, két kiskorú gyermekére, valamint az eljárás alatt tanúsított együttműködő magatartására figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés enyhítése indokolt.

[14] terhelt vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

[15] A vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos, az ítéltábla az elsőfokú ítéletet egyéb okból változtatta meg.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárása során a Be. 632-634. §-ában szabályozott perrendi szabályokat megtartotta.

[17] A törvényszék a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a tanúk egy részét és a szakértőket kihallgatta, a vádlott, a sértett és az egyéb tanúk eljárás során tett vallomásait, a szakvéleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat felolvasással, illetve ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

[18] A védelem hivatkozásával ellentétben az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a sértett felkutatására hosszadalmas kísérletet tett, melynek keretében a Be. által biztosított valamennyi törvényi lehetőséget kimerítette, azonban eljárási cselekményei nem vezettek eredményre, így törvényesen járt el, amikor a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiskorú sértett tanú sértett nyomozás során tett vallomását felolvasta, továbbá törvényesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből a sértettnek a nyomozás során, 2019. május 30. napján foganatosított folytatólagos tanúkihallgatásáról felvett jegyzőkönyvben foglaltakat és a kiküldött bíró útján, 2020. január 9. napján végrehajtott kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatát.

[19] A hivatkozott bizonyítékok törvényességének kontrollját nagyban segítette az a tény, hogy mindkét eljárási cselekményről kép- és hangfelvétel készült. Az elsőfokú bíróság ítélete 10-13. oldalán részletes és minden tekintetben helytálló indokát adta a hivatkozott bizonyítékok kirekesztésének, az általa előadottak nem szorulnak kiegészítésre. A törvényszék tehát helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az említett jegyzőkönyvek tartalmi elemeit a Be. 167. § (5) bekezdése alapján nem lehet bizonyítékként értékelni. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy e vallomások – mint bizonyítási eszközök – kirekesztése a vádlott bűnösségének eldöntése szempontjából nem bírtak jelentőséggel, mert egyikük sem tartalmazott a bizonyítandó tényre vonatkozó érdemi vallomást.

[20] Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[21] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem szenved hiányosságban és a törvényszék a tényállás-megállapítási kötelezettsége keretében a vádat is kimerítette. Iratellenesség sem állapítható meg, mert az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor minden esetben a tartalmukkal egyezően vette figyelembe az iratokat, továbbá a tényből-tényre következtetés hibája sem valósult meg, mert a Budapest Környéki Törvényszék által megállapított tényekből kizárólag az ítéletében rögzített tényállás következik.

[22] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[23] Az elsőfokú bíróság irathűen rögzítette a vádlottak és a tanúk vallomásait, az okiratok és az egyéb bizonyítékok tartalmi elemeit. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában meghatározott „rövid indokolás” törvényi követelményét lényegesen meghaladó terjedelemben, a büntetőügy valamennyi releváns részletére kiterjedően, példaszerű alaposággal megindokolta, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el és a vádlott teljes mértékben tagadó vallomásaival szemben milyen bizonyítékokra alapította ítéleti tényállását.

[24] A mérlegelési tevékenységről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, indokolási kötelezettségének maximálisan eleget tett. Indokolásában tetten érhető a tényállási pontok szerinti konkretizáltság, valamint a vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékok és az azokból levont következtetéseihez vezető gondolatmenet is.

[25] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor döntő jelentőséggel bíró kiskorú sértett által előadottak hiteltérdemlőségének elemzését is elvégezte, ennek során kiskorú sértett tanú feljelentése és a nyomozati szakban tett vallomása tényállításait egyéb adatokkal, bizonyítékokkal, így többek között tanú tanúvallomásaival összevetette, amely ugyancsak az indokolása teljességét tükrözi.

[26] Racionális érvekkel illesztette egymásba az eljárás során beszerzett bizonyítékokat, amelyek kivétel nélkül a vádlott bűnösségének irányába mutattak. Alappal tulajdonított kiemelt jelentőséget az igazságügyi pszichológus szakértői véleményeknek és ítélete [64] bekezdésében a szakértői véleményekkel összhangban emelte ki, hogy a szakértők a

sértett vonatkozásában nem találtak kóros meseszövéstre, kitalációra, fantáziálgatásra utaló jeleket, továbbá arra is helyesen mutatott rá, hogy a szakértők hatáskörébe tartozó kérdésekben nem merült fel ellentmondás, így a hatályon kívül helyezést megelőző elsőfokú eljárásban törvénytelenül került sor újabb, harmadik szakértő kirendelésére. A megismételt eljárásban a törvényszék azt is helytállóan állapította meg, hogy a sértett szexuális traumájának vádlotthoz köthetősége kérdésében való döntés nem a szakértő feladatkörébe tartozik, hanem a bíróság mérlegelő, bizonyítékértékelő tevékenységébe. Mindezek alapján törvényesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből szakértői igazságügyi pszichológus szakértő véleményét, majd helytállóan mutatta be ítélete 16-17. oldalán a korábban eljárt szakértők szakvéleményei között fennálló összhangot a sértett befolyásolásának és valóságtól eltérő nyilatkozatának hiányára vonatkozólag. Végezetül a szakértői vizsgálatok témakörében hangsúlyozandó, hogy az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a vádlottról készült igazságügyi pszichológus szakértői lelet és vélemény sem zárta ki terhelt vádlott vonatkozásában a terhére rótt bűncselekmények elkövetését.

[27] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a bizonyítékokból nyert adatok tehát egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen beazonosítható, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont végkövetkeztetéséhez.

[28] A védelemnek a bizonyítékokból levont törvényszéki következtetésekkel szemben megfogalmazott ellenvéleménye az elsőfokú bíróság helytálló mérlegelési tevékenységét támadta, amely a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

[29] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen járt el, amikor a főszabálynak megfelelően a Büntető Törvénykönyv elkövetéskor hatályban volt rendelkezéseit alkalmazta, mert időközben az érintett bűncselekmény büntetési tételkerete jóval szigorúbbá vált.

[30] A törvényszék jogi indokolása lelkiismeretes, a minősítés szempontjából valamennyi részletre kitérő, azonban a fellebbviteli főügyészség alappal hiányolta a bűncselekmény törvényhelyének megjelöléséből a minősítő körülményekre utalást, mert a 61. BK vélemény 3. b) pontja értelmében, ha több minősítő körülmény is megvalósult, valamennyit fel kell tüntetni. A másodfokú bíróság ezért a vádlott terhére megállapított szexuális erőszak büntetnének törvényhelyében a Btk. 197. § (3) bekezdés a) és b) pontját – „a bűncselekményt tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére követik el” és „az elkövető a nevelése alatt álló személy sérelmére követi el” – is feltüntette.

[31] Az elsőfokú bíróság a Btk. 6. § (1) és (2) bekezdésén keresztül helytállóan mutatta be a bűnhalmazat és a folytatólagos elkövetés közötti különbséget, majd helyesen állapította meg, hogy az inkriminált cselekmények elkövetése közötti időtartamok vonatkozásában a „rövid időközönként” törvényi kritérium nem valósult meg, ezért a vádlottat helytállóan mondta ki bűnösnek 3 rendbeli szexuális erőszak büntetében.

[32] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva hibamentesen vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban az ítélete [136] bekezdésében irathűen részletezett gátlástalan és kitartó elkövetés miatt a súlyosító körülményeket ki kell egészíteni a kitartó és gátlástalan elkövetési móddal (56. BK vélemény III./2. pont).

[33] A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú ítélet [131] bekezdésének utolsó sora értelemzavaró elírást tartalmaz, ezért a „nem erkölcs” hivatkozást nemi erkölcsre helyesbíti.

[34] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyegetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[35] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, mind a társadalom többi tagját, mind a tettetett vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[36] Az előzőekben rögzítetteket és az elsőfokú ítéletben kifejtett kifogástalan érveket is figyelembe véve az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a súlyosító és enyhítő

körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben hosszabb tartamú büntetés kiszabása mellett döntött. A 12 év szabadságvesztés büntetésre ítéletet egyrészt a kitartó és gátlástalan elkövetés, másrészt a 3 rendbeli bűncselekmény társadalomra veszélyességének konkrét volta, továbbá az inkriminált cselekmények sértettre gyakorolt és az egész életét lelki teherként végigkísérő következménye tette szükségessé.

[37] Mindezekre tekintettel a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményeiben megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy terhelt vádlottal szemben szükséges 12 év szabadságvesztés kiszabása, így annak mérséklésére nem látott lehetőséget.

[38] Az elsőfokú ítélet hiánytalanul tartalmazza a szabadságvesztés büntetésre ítéletet megalapozó törvényhelyeket, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [134] bekezdését kizárólag annyiban pontosítja, hogy a szabadságvesztésre ítéletet az elkövetett bűncselekmények büntetési tételkerete indokolta, ugyanis erre tekintettel a vádlottat más büntetésre nem is lehetett ítélni.

[39] A szabadságvesztés büntetés fegyház fokozata és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak. A fellebbviteli főügyészség helytállóan jegyezte meg, hogy a jelenleg hatályos törvényi szabályozás értelmében

– Btk. 38. § (5) bekezdés b) és c) pont – a vádlott nem lenne feltételes szabadságra bocsátható, amely tényező ugyancsak az elkövetéskor hatályban volt Büntető Törvénykönyv rendelkezéseinek alkalmazását teszi indokolttá.

[40] A Budapest Környéki Törvényszék helytálló érvekkel fejtette ki, hogy a vádlottat az elkövetési időben már hatályban volt kötelező törvényi rendelkezésre tekintettel végleges hatályú foglalkozástól eltiltásra is kellett ítélni. Az ítéltábla rögzíti, hogy a szabadságvesztés és a foglalkozástól eltiltás büntetések egymás melletti kiszabására a Btk. 33. § (3) bekezdése biztosít lehetőséget.

[41] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának a törvényi maximumban történt meghatározásával is egyetértett, a törvényszék hibamentesen jelölte meg a mellékbüntetésre ítéletet és annak tartamát megalapozó törvényhelyeket.

[42] Ugyancsak törvényes a vádlott előzetes fogvatartásban töltött időtartamának a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása, amelynek törvényhelyét szintén hibamentesen tüntette fel.

[43] A törvényszék bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezései csak részben helytállóak, mert figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlottat nemcsak a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség viselése alól kell mentesíteni, hanem a Be. 574. § (3) bekezdése alapján szakértői igazságügyi szakértői eljárásával összefüggésben szükségtelenül felmerült bűnügyi költség megfizetésére sem lehet kötelezni.

[44] Az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült bűnügyi költség teljes összegét helyesen állapította meg, azonban abból a vádlott a fenti okból kifolyólag kevesebb részt, helyesen 517.608,- forintot köteles az államnak megfizetni, míg az állam terhén maradó összeg ténylegesen 361.213,- forint.

[45] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[46] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen,
a

Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[47] A törvényszék az ítélete kihirdetését követően a 2023. november 8. napján meghozott és – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bpkf.11.049/2023/4. számú végzése által – 2023. december 12. napján véglegessé vált 88-I. számú végzésével terhelt vádlott letartóztatását elrendelte, ezért az ítéltábla a vádlott által 2023. november 8. napjától letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2024. év május hó 23. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Katalin s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.B.47/2022/88. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.40/2024/11. számú ítéletében írt változtatásokkal 2024. év május hó 23. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év május hó 23. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke